

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 245/2021
13.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА ПР, ББ из ..., ... бр. ..., кога заступа Ивана Голубовић, адвокат у ..., ул. ... бр. ..., против туженог ProCredit Bank АД Београд, ул. Милутина Миланковића бр. 17, ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 17.917,87 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 6 Пж 2724/20 од 25.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 6 Пж 2724/20 од 25.01.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 6 Пж 2724/20 од 25.01.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 3 П 6192/19 од 25.02.2020. године, у ставу I изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је апсолутно ништава одредба члана 2. став 1., реченица друга, Уговора о кредиту број ..., закљученог дана 21.10.2011. године између парничних странака, која гласи „корисник кредита је сагласан да банка приликом исплате кредита задржи 1,5% од износа одобреног кредита, а на име трошкова обраде кредита“. У ставу II изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да тужиоцу исплати износ од 17.917,97 динара са законском затезном каматом почев од 21.10.2011. године до исплате. У ставу III изреке обавезан је тужилац да туженом плати износ од 6.000,00 динара на име накнаде трошкова парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог 6 Пж 2724/20 од 25.01.2021. године преиначена је првостепена пресуда и утврђено је да је ништава одредба уговора о кредиту наведена у изреци првостепене пресуде, тужени је обавезан да тужиоцу плати

-2-

износ од 17.917,87 динара са законском затезном каматом почев од 21.10.2011. године, као и трошкове првостепеног поступка у износу од 29.450,00 динара. У ставу II изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 16.975,00 динара.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог изјављене на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаног 22.05.2018. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава уколико је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкове које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани уговором о кредиту као обавеза корисника кредита, било у проценуталном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке, тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ни једног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч, а они могу бити наплаћени кориснику кредита само једном. У ситуацији када тужени није поступио на описани начин, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореним таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је тужбу поднео 13.11.2019. године. Вредност предмета спора је 17.917,87 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по по средњем курсу Народне банке Србије на дан

-3-

подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којим предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора који је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се ради о привредном спору мале вредности из члана 487. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд налази да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена. Без утицаја на дозвољеност ревизије је то што је другостепени суд преиначио првостепену одлуку и усвојио тужбени захтев, из разлога што је у споровима мале вредности ревизија изричито законом искључена као ванредни правни лек, па се не може применити одредба члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

Применом одредбе члана 154. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер трошкови састава одговора на ревизију нису потребни ради вођења парнице.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић